

[Skytte.]

hårdt. Der vil også ske en stor forskydning i forholdet mellem amtsskatteyderne indbyrdes indenfor det enkelte amt, en forskydning til gunst for storlandbruget og til ugunst for det mindre landbrug. Det er jo almindeligt, at indehavere af mindre landbrug har forholdsvis større indtægter, end de større landbrugs indehavere har; det er et forhold, der bevirker, at det store tal af vore landkommuner, også der, hvor venstre er i afgjort flertal, fortsat holder på de faste skatter; det gælder især de kommuner, hvor de store landbrug er dominerende.

Blandt forslagets uheldige virkninger er også den, at det vil betyde en meget forøget administration for kommunerne, og jeg tror ikke, det just er det, vore kommunalfolk sukker efter. De problemer, der foreligger som følge af de store udgiftsstigninger for amterne, vil vi være med til at løse efter de retningslinier, jeg har nævnt her, altså derigennem at staten overtager en større part af udgifterne, hvilket vi finder betyder større retfærdighed i skatteudskrivningen end de foreliggende lovforslag, som vi derfor ikke ønsker at medvirke til gennemførelse af.

Lynerup Nielsen: De foreliggende lovforslag om kommunale ejendomsskatter tager sigte på at lette alle faste ejendomsskatter med halvdelen af det beløb, hvormed skatten overstiger beløbet for skatteåret 1937—38, idet denne halvdel overføres som personskatter på alle, hvem der er pålagt indkomstskat til staten.

Lovforslaget motiveres med, at man skal dele pligter og goder lige. Det lyder både naturligt og rigtigt, men der er jo på det skattemæssige område som på så mange andre områder den brøst ved vort samfundssystem og dets indretning, at pligter og goder ikke altid følges ad. Det blev da heller ikke sagt af den højtærede ordfører for forslagsvillerne, hr. Arnh Jensen, at forslaget ville give 100 pct. sikkerhed for den højeste retfærdighed; det ville naturligvis også være meget at forlange. Men spørgsmålet er, om forslaget giver den retfærdighed i beskattningen, som egentlig var ønskelig, selvom den ikke er fuldkommen.

Jeg skal villigt indrømme, at stigningen i de udgifter, der påhviler amterne, har været stor, og der er vel heller ikke meget, der tyder på, at de udgifter, som der stadig vil være på dette område, vil formindskes i den nærmeste tid fremover. Sygehusenes driftsudgifter er en af de udgiftsposter, vi havde til behandling ifjor

eller i 1946, og da viste det sig, at der var kolossalt store driftsudgifter i forhold til, hvad der tidligere har været. Det samme er tilfældet med udgifterne til skoler, og alle vi, der har med kommunalvæsenet at gøre, ved jo, at på vejvæsenets område kræves der også ret betydelige summer; udgifterne på dette punkt vil stadig tynde stærkt på amtskommunernes budgetter. Det er vel også rigtigt, at selv om der af udligningsfondens midler er blevet ydet større tilskud til skole- og sygehusudgifter, er de forøgede tilskud mere end opslugt af prisstigningen. Men når der til skole- og sygehusudgifter af den fælleskommunale udligningsfond blev ydet omkring en snes millioner kroner mere i 1946, kan det heller ikke med rette siges, som den ærede ordfører for forslagsvillerne sagde sidste år ved forelæggelsen af det tilsvarende lovforslag, at alle disse udgifter hviler på de faste ejendomsskatter, det er jo ikke helt rigtigt; når der er udredt så store beløb af udligningsfonden, hviler udgifterne dog også i et vist omfang på de personlige skatter. Vi ved også, at der til en del af amtskommunernes udgifter ydes tilskud af motorafgifterne, således at udgifterne på vejvæsenets område heller ikke udelukkende hviler på de faste ejendomme.

Jeg kan ikke se rettere, end at den retfærdighed, lovforslaget vil yde, er noget tvivlsomt. Jeg tænker her på hele den kategori af medborgere, der har relativt små indtægter, og som betaler statsskat, folk, som kan sidestilles med alders- og invaliderentemodtagere. De vil, hvis lovforslagene vedtages som de er forelagt, få en forøget skattebyrde. En sådan handling vil vi ikke være med til. Vi har hidtil her i rigsdagen i denne forbindelse taget hensyn til sådanne små indtægter, og derfor finder jeg, at lovforslaget heller ikke på dette punkt træffer det helt rigtige.

Vor betænkkelighed ved lovforslagene hidrører også fra, at ophævelsen af en del af de faste ejendomsskatter, som lovforslagene tilsigter, vil medvirke til at bringe jordpriserne opad, et forhold, der yderligere vil bidrage til at vanskeliggøre det for ungdommen på landet at stifte hjem. Dette indgreb med en overflytning af ejendomsskatterne til personlige skatter til amtskommunen, uden at man har et sikkert overblik over rækkevidden heraf, kan vi ikke tilslutte os, så meget mindre som den dag vel snart må komme, da skattekommissionen omsider vil have afsluttet sit arbejde, således at man kan have håb om gennem en mere samlet skattelovgivning at råde bod